

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. M. N.**, zastoupený JUDr. Martinem Čonkou, advokátem se sídlem Komenského 4, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2007, č. j. OAM-1-317/VL-20-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2008, č. j. 61 Az 45/2007 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2007 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), ve znění účinném do 20. 12. 2007. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce již v minulosti o udělení azylu na území České republiky žádal. Dne 1. 9. 2003 (č. j. OAM-722/VL-20-2003) bylo rozhodnuto o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona o azylu a dále, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítnul krajský soud, následnou kasační stížnost odmítnul Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 12. 2004, č. j. 3 Azs 70/2004 - 29 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Poté se žalobce vrátil do země původu. Do České republiky přicestoval znovu v lednu 2007, dne 6. 4. 2007 podal novou žádost o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného uvedl žalobce v řízení jednak skutečnosti v zásadě shodné jako v předchozí

žádosti, jednak skutečnost novou, která mu však byla známa již před podáním předchozí žádosti. Novou skutečností je tvrzení, podle nějž žalobce v roce 1979 nastoupil vojenskou službu a po vypuknutí konfliktu mezi Vietnamem a Čínou z armády dezertoval.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 4. 2007 žalobu, kterou krajský soud posoudil dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou a rozsudkem ze dne 30. 10. 2008 ji zamítl. Proti rozhodnutí krajského soudu podal dne 26. 11. 2008 žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou dne 8. 1. 2009 k výzvě krajského soudu doplnil.

II.

[3] Správní orgán podle stěžovatele pochybil, jestliže zamítnul jeho žádost o mezinárodní ochranu dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, aniž by vzal v potaz stěžovatelova tvrzení o důvodných obavách o život a zdraví v případě jeho návratu do země původu. Uvedeným postupem porušil § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný byl povinen v nastalé situaci rozhodnout alespoň o doplňkové ochraně, protože pouze tak by byl schopen dostát mezinárodním závazkům, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Podle stěžovatele je právo na ochranu proti nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestu koncipováno jako absolutní, ničím nepodmíněné lidské právo a stěžovateli nemůže být na újmu, že o hrozbě porušení tohoto práva informoval ze strachu až v roce 2007, byť připouští, že tak mohl učinit již dříve. Správní orgán byl povinen poskytnout tomuto právu ochranu v okamžiku, kdy její potřeba vyšla poprvé najevo.

[4] Naléhavost hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu je v tomto případě stěžovatele zvýrazněna tím, že pochází z Vietnamské socialistické republiky, kde od vládnoucího režimu nelze očekávat dodržování lidských práv. Dezerce se v tomto státě považuje za těžký zločin (mířící proti socialistickému zřízení), za který hrozí dlouholetý trest odnětí svobody, což v podmínkách vietnamské věznice znamená být vystaven ponižujícímu a nelidskému zacházení. Situace bude ještě horší po zjištění, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu.

[5] Dále má stěžovatel za to, že žalovaný si pro své rozhodnutí neopatřil úplné a objektivní podklady, neprovedl dostatečná zjištění ohledně konkrétní situace stěžovatele, provedení dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Stěžovatel konečně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud se vůbec nezabýval posouzením otázky splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ačkoli tuto námitku stěžovatel uplatnil ve své žalobě.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že s ohledem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu by bylo zkoumání důvodů udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a posouzení doplňkové ochrany dle § 14a citovaného zákona nadbytečné. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2003, č. j. 2 Azs 12/2003 - 76 a navrhnul zamítnutí kasační stížnosti.

III.

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu

vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Zde Nejvyšší správní soud shromáždil výčet typových případů, v nichž se může jednat o přijatelnou kasační stížnost. Jako jeden možný případ uvedl situaci, kdy se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Protože se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud dostatečným způsobem nezabývala otázkou, zda možnost zamítnout opakovaně podanou žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, shledal zdejší soud kasační stížnost přijatelnou. Dále se zabýval meritorně jednotlivými námitkami stěžovatele.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Podle něj se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel „*v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvede skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Stěžovatel přitom nikterak nezpochybňuje, že ve své opakovaně podané žádosti uvedl toliko skutečnosti shodné jako v předchozí žádosti, anebo nové skutečnosti, které mu však byly známy již při podání žádosti předchozí. Ostatně s ohledem na povahu těchto nových skutečností (dezerce z vojenské služby v roce 1979) by bylo absurdní, kdyby se byl i jen pokoušel tvrdit opak. Neuvedení těchto nových skutečností v prvním řízení o azyl zdůvodnil tím, že měl strach, že kdyby se musel vrátit do Vietnamu a tamější státní orgány se dozvěděly o tom, co zde vypovídal, tak by mu to mohlo ještě přitížit. Otázkou, k níž směřuje hlavní kasační námitka stěžovatele, tak je, zda uvedené ustanovení zákona o azylu (případně způsob jeho interpretace zvolený žalovaným ve stěžovatelově případě) není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Konkrétně s principem *non-refoulement*, zakotveným jednak výslovně v článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, jednak vyvozovaným Evropským soudem pro lidská práva z čl. 3 Úmluvy. Podle čl. 10 Ústavy totiž „*vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.*“

[10] Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že správní orgány i soudy jsou při svém rozhodování povinny přihlížet k mezinárodním závazkům České republiky a volit takový z možných výkladů zákona, který je s uvedenými závazky v souladu. V případě nemožnosti akceptace takového výkladu (např. pro natolik kategorickou dikci vnitrostátního předpisu, že není ponechán žádný prostor pro odlišnou interpretaci) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nutnosti přednostně aplikovat mezinárodní smlouvu (je-li to s ohledem na její povahu možné) (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 72).

[11] Nejvyšší správní soud se proto nejprve v obecné rovině zabýval souladem § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007, s mezinárodními závazky České republiky. Považoval přitom za nutné vyjít ze smyslu daného ustanovení. Důvodová zpráva k zákonu o azylu k jeho § 16 uvádí: „*Ustanovení vymezuje, který návrh na zahájení řízení o azylu je zjevně nedůvodný. Návrh tím sleduje evropský trend eliminovat náklady spojené s pobytem např. žadatelů, kteří o udělení azylu žádají toliko z ekonomických důvodů zrychlením azylového řízení (...) důvod podle písmena d) umožní efektivně vyřídit žádost podávanou opakovaně ze stejného důvodu.*“

[12] Důvodová zpráva hovoří o sledování „evropského trendu“ zákonodárcem v této oblasti. Předně je však třeba upozornit, že v posuzované věci se jedná o případ, v němž správní orgán rozhodoval ještě v době před uplynutím transpoziční lhůty směrnice Rady 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“) (směrnice stanovila jako konec lhůty pro její transpozici den 1. 12. 2007). V době, kdy o věci žalovaný rozhodoval, tak z evropského *acquis* na danou materii dopadala zejména tzv. Rezoluce o zjevně neodůvodněných azylových žádostech, přijatá na schůzce ministrů členských zemí ES, do jejichž rezortu spadá problematika přistěhovalectví, konané v Londýně ve dnech 30. 11. a 1. 12. 1992 (dále jen „Rezoluce“). Přesto považuje Nejvyšší správní soud za vhodné na procedurální směrnici alespoň podpůrně odkázat, protože základní filosofie úpravy obsažené v procedurální směrnici a v Rezoluci se příliš neliší. V preambuli Rezoluce nejprve členské státy ES vyjádřily přesvědčení, že by jejich azylové politiky neměly podporovat zneužívání azylových procedur, aby následně v textu Rezoluce mimo jiné uvedly, že žádosti představující zneužití azylového řízení je třeba nahlížet jako zjevně neodůvodněné a státy o nich mohou rozhodovat ve zrychlených řízeních. Procedurální směrnice obsahuje úpravu podávání opakovaných žádostí na několika místech, vedle ustanovení upravujícího zrychlené řízení [čl. 23 odst. 4 písm. h) směrnice] rovněž v ustanovení zakotvujícím institut nepřipustnosti žádosti o azyl [čl. 25 odst. 2 písm. f) směrnice] a v ustanovení týkajícím se následných žádostí [čl. 32 směrnice].

[13] Český zákonodárce v zákoně o azylu nejprve opakovaně podanou žádost obsahující totožné důvody podřadil pod institut zjevně neodůvodněných žádostí [§ 16 odst. 1 písm. d) cit. zákona]. Následně, přijetím zákona č. 379/2007 Sb., jímž se mimo jiné transponovala procedurální směrnice, došlo k přesunu úpravy opakovaných žádostí pod institut nepřipustnosti [§ 10a písm. e) zákona o azylu]. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb. uvádí, že toto pravidlo transponuje čl. 25 směrnice, podle něhož: „*Členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřipustnou podle tohoto článku, pokud: (...) f) žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.*“ V obou případech však zjevně sledoval stejný cíl, a to zabránit zneužívání azylového řízení, respektive řízení o udělení mezinárodní ochrany. Další účel daných ustanovení vychází z principu právní jistoty. Jak již ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dané ustanovení „*představuje jistý filtr, jebož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jebož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“

[14] Ve prospěch teze, že předmětná úprava přijatá českým zákonodárcem sleduje legitimní cíle, lze argumentovat jednak poukazem na úpravu obsaženou v právu ES (k jejímu rozboru viz výše), jednak úpravou obsaženou v právních rádech některých členských států Evropské unie, na něž Nejvyšší správní soud rovněž podpůrně odkazuje. Například německý zákon o azylovém řízení (AsylVfG) ve svém § 71 odst. 1 upravuje opakovanou žádost o azyl takto: „*Pokud cizinec po zpětvzetí nebo pravomocném zamítnutí předchozí žádosti o azyl znovu požádá o azyl (opakovaná žádost), tak další azylové řízení proběhne pouze tehdy, pokud budou splněny podmínky stanovené § 51 odst. 1 až 3 správního řádu.*“ Správní řád (VwVfG) v § 51 odst. 1 až 3 upravuje následující podmínky pro obnovu řízení: 1. změnil se skutkové nebo právní skutečnosti ve prospěch dané osoby, případně se objevily nové důkazy, které by vedly k rozhodnutí pro žadatele příznivějším, případně jsou dány důvody pro obnovu dle § 580 občanského soudního řádu (§ 51 odst. 1 VwVfG); 2. tyto okolnosti nemohla daná osoba bez hrubé nedbalosti uplatnit v předchozím řízení (§ 51 odst. 2 VwVfG); 3. žádost musí být podána do tří měsíců od chvíle, kdy se osoba o daných důvodech dozvěděla (§ 51 odst. 3 VwVfG).

[15] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl rozpor dané úpravy s Úmluvou, a to zejména s jejím čl. 3. Z relevantní judikatury, v níž řešil tuto otázku Evropský soud pro lidská práva, lze poukázat zejména na rozsudek ve věci *Sultani proti Francii* (rozsudek ze dne 20. 11. 2007, stížnost č. 45223/05). Zde se Evropský soud pro lidská práva zabýval případem, v němž došlo k zamítnutí opakované žádosti o azyl ve zrychleném řízení. Podle francouzského práva bylo přezkoumání zamítavého rozhodnutí přijatelné, pokud žadatel předložil nové skutečnosti na podporu odůvodnění svých obav z návratu do země původu. Tyto skutečnosti mohly nastat buď po rozhodnutí ve věci nebo před rozhodnutím, pokud o nich žadatel nevěděl (§ 40 a 41 rozsudku). Stěžovatel namítal rychlost řízení o jeho druhé žádosti o azyl s tím, že v případě návratu do země původu by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení (§ 45). Tato žádost byla prozkoumána tak rychle, že nebylo možné ji posoudit dostatečně individuálně. Soud nejprve shrnul, že čl. 3 Úmluvy obsahuje absolutní zákaz vystavení mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, a je proto nutno podrobit přísné kontrole skutečnosti uváděné stěžovatelem ohledně toho, co mu hrozí v zemi původu (§ 63). Ve vztahu ke zrychlenému řízení následně uvedl, že „samotná skutečnost, že druhá žádost byla projednána ve zrychleném řízení a tedy v krátké lhůtě, nepovoluje Soudu uzavřít, že provedený přezkum nebyl efektivní. V tomto ohledu Soud poznamenává, že stěžovatel již využil první úplný přezkum své žádosti o azyl v normálním řízení. První posouzení umožnilo (...) přezkoumat všechny stěžovatelem uváděné argumenty proti jeho návratu do Afghánistánu a zamítnout jeho žádost o azyl. Tato první kontrola ospravedlňuje krátkost lhůty při přezkumu druhé žádosti, v níž se OFPRA spokojila s ověřením v zrychleném řízení, zda neexistují nové důvody, které by mohly změnit její původní zamítavé rozhodnutí.“ (§ 65). Dále Soud uvedl, že stěžovatel namítal pouze obecnou situaci násilí v Afghánistánu. Tato skutečnost ovšem nepředstavuje v případě vyhoštění porušení čl. 3. Stěžovatel neuvedl skutečnosti týkající se jeho osobní situace, ani skutečnosti, které by postačovaly k tomu, aby byl pokládán za člena obzvláště ohrožené menšinové skupiny ve smyslu rozsudku *Salab Sheekh proti Nizozemí* (rozsudek ze dne 11. 1. 2007, č. stížnosti 1948/04).

[16] V některých dalších rozhodnutích však Evropský soud pro lidská práva v případě opakovaných žádostí provedl plný přezkum, aniž by vyčlenil nově uvedené skutečnosti od původně uváděných, a dospěl k závěru, že návrat stěžovatelů do země původu by znamenal porušení článku 3 Úmluvy. Evropský soud pro lidská práva v těchto případech posuzoval věci k datu svého rozhodnutí (tzn. k datu, kdy by byla osoba navracena do země původu). Zmínit lze např. věc *Hilal proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 6. 6. 2001, č. stížnosti 45276/99).

[17] Lze tak konstatovat, že Evropský soud pro lidská práva na jednu stranu připouští jako legitimní posouzení opakovaně podaných žádostí o udělení azylu, případně mezinárodní ochrany, v určité formě zkráceného řízení. Na druhou stranu zdůrazňuje (v souladu se svou konstantní judikaturou) absolutní povahu práv plynoucích z článku 3 Úmluvy a posuzuje možnost porušení uvedeného článku ve světle všech důkazů předložených stěžovatelem, tedy včetně nových důkazů, které by byly předloženy v řízení o opakované žádosti.

[18] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v obecné rovině není úprava obsažená v § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007, v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Přistoupil tak ke zkoumání toho, zda k porušení čl. 3 Úmluvy nedošlo její aplikací v tomto konkrétním případě, tedy v případě stěžovatele.

[19] Jak je patrné ze správního spisu, stěžovatel podal první žádost o udělení azylu na území České republiky v roce 2003. Během pohovoru vedeného v rámci tohoto řízení uvedl, že do ČR přicestoval za manželkou a synem. Do azylového řízení vstoupil za účelem legalizace svého pobytu na zdejším území. Stěžovatel mimo jiné také vypověděl, že v letech 1979 - 1981 vykonával

základní vojenskou službu. Poté pracoval jen příležitostně, v důsledku čehož měl těžkosti ekonomického charakteru. V případě návratu do země původu se obával, že by neměl dostatek finančních prostředků na splacení dluhu. Stěžovatel rovněž uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy s policií či jinými státními orgány. Stěžovateli nebyl rozhodnutím žalovaného udělen azyl, nebyla na něj vztažena ani překážka vycestování. Žalobu stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud, následnou kasační stížnost odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 12. 2004, č. j. 3 Azs 70/2004 - 29. Novou žádost o mezinárodní ochranu podal stěžovatel dne 6. 4. 2007. V pohovoru ze dne 19. 4. 2007 stěžovatel kromě dalšího uvedl, že v roce 1979 byl poslán na frontu, a protože jako voják nechtěl zabíjet lidi, tak z vojny utekl. Vrátil se domů, kde jej „sebrali“ a umístili do pracovního tábora. Pak se za něj zaručila matka a propustili jej. Poté odjel pracovat jako dělník do Československa, v roce 1989 se vrátil do Vietnamu. V roce 1999 obdržel „nějakou pozvánku od vojáků“. Neví sice, o co se jednalo, ale dostal strach, a tak odjel do České republiky. Po neúspěšném azylovém řízení se vrátil do své vlasti. Koncem roku 2006 se znovu rozhodl vycestovat do ČR, jednak proto, že měl stále obavu z vojáků a z toho, že by mohl jít například znovu na vojnu, jednak proto (a to zejména), že chtěl žít se svou rodinou.

[20] Žalovaný dospěl po posouzení skutečností uvedených stěžovatelem a na základě obsahu správního spisu k závěru, že je na místě zamítnout jeho žádost podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud jeho postup aproboval a ani Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od tohoto závěru. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval výše, není sporu o tom, že stěžovatel ve své žádosti uvedl toliko údaje totožné s údaji uvedenými v jeho předchozí žádosti (přítomnost rodiny v České republice), případně údaje nové, které mu však byly známy již v době podání první žádosti (dezerce z armády). Aplikace citovaného ustanovení zákona o azylu na stěžovatelův případ tak je plně v souladu s dikcí tohoto ustanovení. Stejně tak nic nesevídčí o tom, že by postup zvolený žalovaným nebyl v souladu s čl. 3 Úmluvy. Vycestování stěžovatele do země původu, navzdory jeho tvrzení o jeho možné perzekuci ze strany státních orgánů kvůli tomu, že se dopustil dezerce před téměř třiceti lety, samo o sobě nemůže založit porušení principu *non-refoulement* ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Věrohodnost samotného tvrzení o dezerci výrazně zpochybňuje skutečnost, že ji stěžovatel uvedl až v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že v první žádosti tvrdil přesný opak (tedy že vojenskou službu řádně absolvoval). Dále lze poukázat na skutečnost, že v zemi původu opakovaně bez jakékoliv újmy pobýval, a to i v období po té, co obdržel onu blíže nespecifikovanou „pozvánku od vojáků“.

[21] Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že žalovaný porušil § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jestliže zamítnul jeho žádost o mezinárodní ochranu, aniž by vzal v potaz stěžovatelova tvrzení o důvodných obavách o život a zdraví v případě jeho návratu do země původu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelova námitka svědčí o jeho neporozumění institutu zjevně neodůvodněné žádosti. Shledá-li žalovaný, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany zjevně nedůvodná (na základě některého z důvodů uvedených v § 16 zákona o azylu), pak již neprovádí „plnohodnotný“ přezkum žádosti, ale rozhoduje ve zkráceném řízení. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že v nyní posuzovaném případě byla aplikace § 16 odst. 1 písm. d) citovaného zákona žalovaným na místě. Ze stejného důvodu považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné rovněž další stěžovatelovy námitky, podle nichž si žalovaný pro své rozhodnutí neopatrnil úplné a objektivní podklady, neprovedl dostatečná zjištění ohledně konkrétní situace stěžovatele a rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (viz bod [5] výše).

IV.

[22] Kasační stížnost byla s ohledem na shora uvedené důvody shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu